

Pânza de p?ianjen

Cella Serghi

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Pânza de p?ianjen

Cella Serghi

Pânza de p?ianjen Cella Serghi

Glisând între spa?iul vr?jit de la Balcic ?i tumultul Bucure?tiului interbelic, eroina Diana Slavu î?i tr?ie?te iubirile cu dezn?dejde ?i demnitate, luptându-se s? evadeze din pânza de p?ianjen a unei existente cenu?ii, marcate de ap?sarea s?raciei ?i a inconsecven?ei celor din jur. Orice fiin?a care-a avut puterea s?--?i urm?reasc?, cu ochi lucizi ?i uimi?i, propria devenire, orice femeie care m?car o clipa s-a sim?it încorsetat? de condi?ia sa strâmba într-o lume care nu mai are puterea s?--?i asume r?spunderile iubirii împlinite, se poate recunoa?te în povestea superb? de via?? ?i de dragoste f?ra odihn? a Diane Slavu.

Pânza de p?ianjen Details

Date : Published 2008 by Cartile Tango (first published 1938)

ISBN : 9789738869745

Author : Cella Serghi

Format : 480 pages

Genre : European Literature, Romanian Literature, Fiction, Romance, Classics

 [Download Pânza de p?ianjen ...pdf](#)

 [Read Online Pânza de p?ianjen ...pdf](#)

Download and Read Free Online Pânza de p?ianjen Cella Serghi

From Reader Review Pânza de pânjen for online ebook

Stela says

Nu știu de ce am simțit nevoia să recitesc romanul Cella Serghi, după mai bine de 20 de ani. Poate pentru că amintesc de el Mihail Sebastian în *Jurnalul său*, Jurnal care mi-a trezit nostalgia lecturilor din liceu, când priveam cu atâta admirație spre literatura noastră interbelică.

Din păcate, trecerea timpului nu mi-a schimbat impresia: acum ca și atunci, nu pot vedea în Cella Serghi decât o autoare pasabilă, de vacanță, fără vreo pretenție reală la un loc alături de monștrii noștri sacri a căror contemporană a fost. Scriitura sa rămâne pentru mine bine ancorată în categoria chick-lit, prin miza pe sentimentalism și melodramă, amestecate (ceea ce o salvează, oarecum) cu descrieri de bună formă evocativă.

Autoarea a contrazis vehement afirmația că proza ei este influențată de Camil Petrescu, și înclin să-i dau dreptate, dar numai parțial și nu pentru motivele pe care le înțir ea (că ar fi avut alte puncte de interes față de Camil, în special evocarea copilăriei, sau că ea vedea fapte, nu idei). Nu, diferența principală constă în maniera de abordare a temei și în stil. Pe de o parte, acolo unde autorul *Patului lui Procust* creează un dosar de existențe, Cella Serghi nu face decât să varieze pe marginea motivului manuscrisului găsit, fără a reuși să construiască, prin Ilinca, nici o voce distinctă de a Diane, nici o imagine în oglindă, nici măcar una complementară, ci doar o variație uneori obositoare pentru a justifica aglomerarea unor detalii nu totdeauna necesare în economia textului. Pe de altă parte, introspecția este stângace, adesea neconvingătoare, fără strălucire.

Personajele, însă, par, în mai mică sau mai mare măsură, replici în cheie minoră ale celor camilpetresciene. De-a lungul întregii lecturi nu am putut de exemplu scăpa de impresia că autoarea a construit-o pe Diana Slavă cu Doamna T. în minte (fără să reușească totuși să facă din ea mai mult decât o cochetă banală). Și această intenție este evidentă de la bun început, de la descrierea pe care i-o face Petre Barbu, care, la fel ca Fred Vasilescu, e uimit că imaginea ei se schimbă în funcție de cine o privește. Numai că acolo unde Camil Petrescu izbutete un portret complex tocmai pentru că e contradictoriu, Cella Serghi nu reușește decât să forțeze adevărul zicalei: *The beauty is in the eye of the beholder*.

— Când o vedeai apăsând, și se părea foarte frumoasă. Când te uitai mai bine, spuneai: nu, nu-i frumoasă, dar „are ceva” și te-ntreba ce are. (...) Dar dacă cineva, mai ales o femeie, spunea că, de fapt, nu-i frumoasă își dădea seama că e foarte frumoasă.

În timp ce sensibilitatea, cultura și inteligența Doamnei T. sînt atât de bine puse în evidență încît fac din aceasta unul dintre cele mai izbutite personaje feminine din literatura noastră, Diana Slavă, aparent cu același *background* intelectual, rămîne superficială și artificială, semănînd mai degrabă cu o Emilia care și-a descoperit brusc profunzimi sufletești cu care încearcă să-și răscumpere existența oarecum trivială, gîndurile oarecum banale, gesturile oarecum vulgare... Afirmația brutală a lui Michi în dialogul cu Ilinca nu face decât să sublinieze derizoriul acestei pretenții de suflet neînțeleși și chinuit:

— Pentru ce m-ai chemat?

— Pentru mai multe lucruri, dar cred că nu mai ești dispus să crezi despre Diana altceva decât

c? a avut un num?r mai mare sau mai mic de aman?i.

— Da, altceva nu mai sunt dispus s? cred. E a?a u?or s? faci literatur? în jurul „sufletului complicat al femeii”!

Michi însu?i, poate unul dintre cele mai izbutite personaje din roman, pare inspirat de acel D. cu care se culcase din mil? doamna T. Dar dac? gestul acesteia îi punea în eviden?? sensibilitatea sufleteasc? accentuându-i superioritatea moral?, iubirile Dianeî sînt doar sordide.

S? nu m? în?elege?i gre?it: ceea ce-i repro?ez autoarei în construc?ia personajului principal nu este de ordin moral (asta ar mai lipsi, cînd marea literatur? e plin? de Anne Karenina sau Emme Bovary), ci de ordin literar ?i anume mimarea complexit??ii: Diana este un personaj plat ?i previzibil, al c?rei trecut nu reu?e?te s?-i justifice gesturile prezente ?i ale c?rei ac?iuni prezente nu o fac tragic?, ci mai curînd ridicol?, ca în episodul mor?ii tat?lui ei, în care trivialul cî?tig? în detrimentul esteticului, printr-o proast? dozare a sincerit??ii si prin poten?area sîngace a imaginilor: naratoarea pune pe acela?i plan cele dou? portrete, al doctorului ?i al tat?lui, stricîndu-le pe amîndou?:

?tiu azi c? a? fi ar?tat fotografia fratelui meu dac? tata ar fi vrut s? se f?leasc? fa?? de b?trînul profesor, care p?r?sisese patul lui cu cîteva minute înainte. Dar acum în fa?a mea se afla un b?rbat a c?rui apari?ie m? tulbura, ale c?rui mîini minunate m? atr?geau, m? dep?rtau de la singura preocupare care mi-era îng?duit?. Femeie ?i frivol?, am avut cruzimea s?-l privesc pe sfîntul acela, care ardea ca o lumîinare aproape consumat?, din care nu se mai vedea decît o fl?c?rue, cu preocuparea de a nu fi ridicol, fiindc? era tat?l meu ?i, prin el, a? fi devenit ridicol? eu.

Dac? introspec?ia sun? adesea fals, portretele ?i peisajele sînt conturate de o mîn? destul de sigur?, surprinz?toare ca descoperirea unei miniaturi gra?ioase în col?ul unei foi mîzg?lite de o mîn? neatent? ?i gr?bit?:

Cînd m? gîndesc la Petre Barbu, nu pot s?-l desprind prea bine de coasta stîncioas? a Mangaliei. Era ar?miu, ca ea, ?i, ca ?i ea, c?lit de soare ?i de vînt. Cînd vreau s?-mi amintesc vocea lui, o g?sesc aproape cu totul acoperit? de zgomotul valurilor. Nimeni nu ?tia de unde vine, dac? are rude ?i unde sunt. St?tea la mare ?i tot timpul, vara – la Mangalia, iarna – undeva în Algeria. Hainele cu care era îmbr?cat n-aveau niciodat? o culoare precis?: albastru, galben, sau alb. Erau pr?fuite ?i luau culoarea lucrurilor care-l înconjurau.

Asemenea surprize pl?cute apar pe tot parcursul romanului îndoio?înd cititorul ?i determinîndu-l s?-i ierte celelalte sîng?cii. Finalul însu?i este delicat ?i optimist, cu toat? simbolistica lui un pic prea evident? în ceea ce privește caracterul cathartic al artei :

O vrabie s-a a?ezat pe muchia balconului, a privit tremurînd capul de o parte ?i de alta ?i a zburat. Cî?iva porumbei au traversat strada pe deasupra caselor, albi cu pete cafenii. Sun?

clopotele la biseric?. S? fie duminic?? M? pomenesc zîmbind f?r? s? ?tiu de ce. O raz? de soare trece piezi? printr-un loc în care cerul de fum opac se deschide, ca în pozele care arat? Învierea.

Bianca says

Superb, superb, superb!!!

Nu îmi place romantismul de fel, dar cartea asta e altceva, o poveste de via??. o lec?ie. Recunosc, am plâns pe la jum?tate, m-a f?cut s? simt emo?ii necunoscute. Recomand din toat? inima!

Miha says

Cu un început promitator, atitudinea personajului 'principal' nu a fost deloc pe placul meu. Înțeleg faptul că atunci erau alte vremuri, însă, în acest moment, nu mă pot pune în 'papucii' ei să îi traiesc sentimentele. Poate am eu inima de gheata acum, poate ar trebui să o recitesc în viitorul apropiat.

Andreea says

Panza de paianjen reprezintă o importantă operă din perioada interbelică, dar care totuși se diferențiază de atmosfera altor romane din acea epocă (cum ar fi, de exemplu, Ultima noapte de dragoste a lui Camil Petrescu), poate datorită faptului că Cella Serghi nu folosește stilul balzacian sau proustian, ci pur și simplu își creează un stil propriu, caracteristic.

Astfel, în paginile acestui roman, intrăm în viața eroinei Diana Slăvu. Povestea ei este redată prin intermediul caietelor sale, citite de Ilinca Dima, și printr-un sir de scrisori între cele două prietene.

Diana își povesteste întreaga viață, un amestec de iubire, căutare zadarnică și resemnare, când abia are 20 de ani. O remarcă interesantă este făcută de prietena sa, Ilinca, care spune "cât de tânără e și cât de mult a trăit deja". În acești 20 de ani, Diana a cunoscut sărăcia, literatura, ambiția de a învăța și de a fi independentă pentru a scăpa de ghearele sărăciei, iubirea și, pe scurt, o experiență de viață cu care puține tinere se puteau lauda la momentul acela al existenței lor.

Nu aș putea spune că Panza de paianjen m-a atras în mod deosebit prin poveste. Dimpotrivă, am găsit unele elemente puțin greu de digerat, cum ar fi numeroasele personaje care, în mod misterios, se cunosteau datorită anumitor împrejurări sau prin intermediul altor cunoștințe. Însă, realist vorbind, chiar dacă Bucureștiul interbelic era relativ mic, este greu de conceput ca atâtea personaje să se cunosteau din pură coincidență. De asemenea, am avut și unele dificultăți în a accepta, în anumite momente, comportamentul Dianei, din simplul motiv că mi se părea superficială, iar imaginea pe care mi-o făcusem despre ea era cu mult mai presus decât acest defect omenesc.

Însă această carte m-a impresionat cel mai mult, precum spuneam mai sus, prin Diana Slăvu. Impresia pe care mi-o lăsa era extrem de puternică, întrucât regăseam în acest personaj feminin multe caracteristici ale adolescenților de astăzi, și inclusiv, ale mele. Fiind un personaj extrem de complex, este destul de dificil să realizezi un portret al Dianei. Ea este o combinație de naivitate, feminitate, inteligentă, și seninătate foarte greu regăsite și în alte personaje. Iubeste cu o pasiune imensă, însă este prinsă în "panza de paianjen a vieții".

De retinut este o replica de-a ei, care sintetizeaza titlul cartii si intregul zbucium al romanului:

"Vezi, asa imi inchipui viata, ca o panza de paianjen imensa, cenusie, lipicioasa, in care omul se zbate ca o musca. Undeva pazeste carnivorul: paianjenul..."

Iubirea Dianeii este o contradictie, impartita in marea dragoste a vietii ei, Petre Barbu - simbol al iubirii absolute si neimplinite, si in dragostea la un nivel inferior, care poate fi atinsa sufleteste (alaturi de Michi) sau fizic (alaturi de Alex). Insa Michi si Alex sunt doar escapadele in care Diana il cauta pe Petre Barbu, negasindu-l in niciunul dintre cei doi. Iubirea ei din adolescenta nu va putea fi niciodata regasita intr-un alt barbat, iar Diana face greseala de a crede ca pentru ea mai poate exista o astfel de iubire.

Este singura ei greseala, de altfel, pentru ca in afara acestui aspect Diana este prototipul femeii puternice, care poate suci cu usurinta mintile barbatilor. Atrage la inceput prin frumusetea sa, insa este un fapt stiut ca exteriorul nu poate pastra interesul unui barbat prea mult timp. De aceea ea reuseste sa-i cucereasca prin farmecul sau compus din inteligenta, demnitate si veselie.

Puterea sa asupra barbatilor pare sa ii fie cunoscuta chiar si ei, intrucat ramane de la Diana Slavu un extrem de frumos citat despre forta pe care orice femeie doreste sa o exercite asupra barbatilor:

"Mi-am spus: ceea ce m-a atras la el era impresia pe care mi-o dadea ca e singur, nenorocit, ca unicul lui stimulent in viaa sunt eu, ca sunt singura lui bucurie, unica lui preocupare. Dac nu-i asta, nu m-intereseaza. Nu m-intereseaza un barbat decat in masura in care cred ca-l stapnesc ca femeie, in care cred ca sunt pentru el, intr-un moment din viaa, o fiinta unica, de neinlocuit."

Arzu Memet says

Geniala! Cu toate ca nu obisnuiesc sa-mi exprim parerea scrisa despre carti, limitandu-ma doar la a oferi o nota, am tinut sa scriu cateva randuri despre aceasta carte. Cella Serghi reuseste sa te vrajeasca prin stilul in care isi pune in lumina personajele, zugravesce peisajele, iar cititorul este transpus pe nesimtite in universul eroinei alaturi de care impartaseste orice zbucium sau speranta. Recunosc ca, in parte, am fost atrasa si de caracterul Dianeii cu care m-am identificat in numeroase situatii, acest lucru constituind un bonus care m-a determinat sa o "decorez" cu 5 stele.

Dorina says

O carte interesanta, dar nu exceptionala. Personal am fost atrasa mai mult de personajul Ilinca si imi pare rau ca de la inceput pana la sfarsit a ramas un caracter secundar despre care nu afli foarte multe. Pacat ca nu este folosit decat ca sa o puna in valoare pe Diana si nu capata o viata proprie. Diana nu m-a fermecat, nu stiu de ce dar ideea de fetita sarmana si deosebit de frumoasa care atrage si retine atentia tuturor nu m-a impresionat. Cartea se concentreaza pe lupta Dianeii cu saracia, cu imaginea iubirii adolescente, cu viata in care se simte prinsa ca intr-o panza de paianjen.

Este interesanta juxtapunerea celor doua imagini ale Dianeii, vazuta din interior si din exterior, si a diferentelor care rezulta din aceasta. De asemenea, mi-a placut analiza fina pe care a facut-o Cella Serghi a sentimentelor unei femei si a modului in care ea tinde sa fie atrasa de acelasi gen de barbat, a felului in care refuza sa vada adevarul si continua sa ierte la nesfarsit.

Daca prima parte a romanului a fost oarecum dezamagitoare, finalul in schimb mi s-a parut foarte potrivit si chiar neasteptat.

Bya Bya says

1.5

Adela says

”Nu stiu prea bine, dar titlul l-am gasit: Panza de paianjan. Vezi, asa imi inchipui viata, ca o panza de paianjan imensa, cenusie, lipicioasa, in care omul se zbate ca o musca. Undeva pazeste carnivor: paianjanul...”

Cred ca un titlul foarte potrivit pentru aceasta carte ar fi fost Diana, numele personajului principal. Tot timpul am considerat ca operele, ce poarta numele eroului, au in spate un personaj foarte puternic, bine construit si cu o personalitate ce epateaza. Asa este si Diana Slavu. Serghi are capacitatea de a contura un personaj atat de fermecator si carismatic, care nu ramane impregnat doar in mintea personajelor din carte, dar si in cea a cititorului.

Mi-am imaginat-o pe Diana ca pe o versiune a Olgutei din ”La Medeleni”. Aceiasi fire jucausa, aceiasi capacitatea de a capta atentia doar prin simpla prezenta, acelasi spirit non-conformist si libertin, considerat o extravaganta la vremea respectiva.

”Panza de paianjan” este un bildungsroman, ce prezinta viata Dianeii, incepand cu copilaria ei. Romanul aceasta emana tristete pe tot parcursul lui, expunand toate situatiile grele, pe care eroina e nevoita sa le depaseasca si ofera o imagine foarte clara a ceea ce inseamna saracia, snobismul si ”nevoia” de casatorie la inceputul anilor 1900.

Diana traieste iubirea adolescentina cu Petre Barbu, cea maritata si ”interesata” cu Michi si pe cea carnala cu Alex. Cu nici unul dintre ei nu reuseste sa atinga acea fericire absoluta, la care viseaza. Puterea ce sta in spatele personajului consta in capacitatea de a trece peste amestecul de sentimente confuze generate de turnura, pe care viata ei o ia. Finalul m-a bucurat foarte tare deoarece Diana, pe care mi-am imaginat-o eu asa ar reactiona.

M-au impresionat foarte tare si personajele reprezentate de parintii Dianeii. Mi-l imaginez pe tatal Dianeii ca pe un ”Moromete” mai cizelat si cumpatat, iar pe mama Dianeii ca pe o femeie calma si incredibil de frumoasa.

Cartea prezinta un flashback foarte concis si precis a ceea ce inseamna o societate dominata de termeni precum ”imbogatiti de razboi” si ”clasa sociala”. Studiile la Paris, atitudinea de spirit neinteles si sinuciderea pentru anumite cauze erau fapte la ordinea zilei.

Ma bucur ca m-am ciondanit un pic cu mama ca sa ii fur cartea asta. A meritat. De cand am terminat-o, nu ma gandesc decat la ce frumos ar fi sa ma plimb si eu pe plaja la Mangalia, cu parul in vant si cu picioarele prin apa calduta spre rece a marii si sa simt cum m-a arde soarele. Sper ca o sa am ocazia de 1 mai...

Mihaela Diana Ciocan says

Cât am iubit ?i cât iubesc cartea asta <3

Am tr?it al?turi de Diana Slavu rând cu rând, pagin? cu pagin? ?i pur ?i simplu nu puteam s-o las din mân?.

Atât de profund? ?i de bine construit?.

Cristina Pana says

De obicei nu rezonaz cu personaje principale de gen feminin care sunt adorate de toate celelalte personaje ale cartii. Asta poate pentru ca de obicei faptele lor sunt prezentate la persoana a treia si astfel intentia autorului de a-mi prezenta mie personajul lui preferat, ajunge la mine in forma de exagerari greu de "inghitit". In aceasta carte faptele sunt prezentate chiar de personajul principal feminin adorat de toate celelalte personaje ale cartii si m-am trezit ca o inteleg, ba chiar ca imi este simpatica la un moment dat. Cartea este scrisa frumos si lecturarea ei a fost o placere, mai putin finalul care este ca nuca in perete. Recomand!

Tyna says

Recenzia mea:

<http://www.delicateseliterare.ro/panz...>

Simona says

Rating: 5/5

Am citit în luna august Pânza de pânjen de Cella Serghi și am fost încântat și acaparat de stilul autoarei. Ar fi foarte multe lucruri de spus despre această carte dar voi spune doar ce cred că mi-a plăcut cel mai mult.

Personajele mi s-au părut destul de interesante, având în vedere că unele personaje ale autorilor români nu m-au impresionat în mod special. Personajul principal, Diana Slavu, mi s-a părut foarte bine conturat. Diana este o fată care pare perfecțiunea întruchipată dar, prin intermediul unor jurnale personale pe care aceasta i le dă prietenei sale Ilinca într-un moment de răscruce, aflăm despre Diana mult mai multe decât ne-am putea imagina. De multe ori zămbetul unei persoane, energia și aparenta perfecțiune exterioară sunt metode de a masca cu adevărat viața pe care aceasta o trăiește, suferințele prin care a trecut și adevărata ei condiție socială.

Am fost impresionat de greutatea prin care a trecut Diana, fie ele greutăți de familie sau de dragoste. Dragostea. Acest termen atât de simplu dar complicat ca sentiment o poartă pe Diana parcă în alte lumi, ea încercând de fiecare dată să afle ceea ce simte cu adevărat pentru personajul Petre Barbu, pentru Alex, pentru Michi, pentru toți ceea care vor să se apropie de ea.

Simbolul pânzei de pânjen pe care l-am întâlnit de câteva ori în carte se referă la toate greutățile prin care Diana trece, greutăți care îi țin firele lipicioase, formând o pânză de pânjen în care fata este prinsă de

fiecare dat?. Aceast? pân? este destinul de care Diana pare s? nu poate sc?pa, destin în care se zbate ?i caut? alinare.

Ac?iunea romanului se petrece în mai multe locuri dar principalele pe care le pot men?iona ar fi: Bucure?ti, Constan?a, Mangalia, Blacik. Întoarcerea în timp, r?zboiul care se ab?tea asupra personajelor, s?r?cia, falsitatea, chinurile tinerelor fete atunci când trebuie s? se c?s?toreasc?, sacrificiile f?cute de p?rin?i pentru copiii lor, toate fac ca aceast? carte s? î?i transmit? multe dintre greut?ile vremurilor în care noi nu am tr?it.

M-am sim?it destul de apropiat? de aceast? carte având în vedere c? ac?iunea s-a petrecut ?i la malul M?rii Negre unde m? aflu ?i eu. Finalul c?r?ii nu m-a dat pe spate îns? l-am considerat destul de decent. :)

Stilul autoarei mi s-a p?rut superb, multe paragrafe fiind absolut lirice ?i pline de profunzime, o profunzime pe care am putut-o sim?i pân? în suflet.

Dac? nu a?i citit aceast? carte v? recomand s? o face?i pentru c? nu ve?i regreta. Ve?i fi cuceri?i înc? de la început de ?treg?rismul Dianei ?i ve?i dori s? fi?i al?turi de ea pentru a-i descoperi adev?rata poveste ?i unde o va duce via?a.

Citate:

"Noaptea r?mâneam uneori pân? târziu la fereastr? ?i a?teptam ceva, o minune, care s? schimbe fa?a lumii, poate aripi s? zbor, poate un tân?r... care, prin for?a iubirii lui, s? transforme cenu?reasa în prin?es?... Noaptea, mizeria era ?tears? de întuneric; afar? - toat? lini?tea, tot albastrul, toat? puzderia de stele. Printre ele c?ut?m r?spuns de nelini?tea mea, la atâtea întreb?ri care m? chinuiau."

"Aproape de mal, am z?rit o umbrel? enorm?, ro?ie, cum le ?ineam minte pe cele de la Mamaia, ?i câteva corturi ca ni?te cutii enorme, albe, r?zle?e, unele cu capac, altele f?r?. Am respirat adânc adierea s?rat? ?i m-am sim?it cu ea, cu soarele, cu apa, cu nisipul ?i cu zgomotul de valuri din nou copil, din nou eu îns?mi, adev?rat? ?i liber? cum nu mai fusesem de mult."

"Ce împletire de drumuri neb?nuite! Cine ne-a purtat pa?ii? Cine s-a jucat cu noi, cum te joci cu pionii la ?ah? O coinciden??, privit? din afar?, nu e decât "curioas?"; tr?it?, e n?ucitoare, te înghea??. Ce p?ianjen nev?zut a ?esut pânda asta, de care m? simt prins?, de care nu m? pot dezlipi, orice a? face?"

Christian says

«Sunt într-o stare de calm ca aceea realizat? de un narcotic. Parc? nu mai am nervi, parc? sunt tocite capetele sensibilit?ii mele. Parc? nu mai func?ioneaz? un anume mecanism, care f?cea leg?tura dintre mine ?i lumea din afar?. Nu mai am cu lumea exterioar? mie niciun contact, iar cea dinl?untrul meu, nu stiu, doarme sau a murit. E o stare în care m? aflu, cred, pentru prima oar?, o amor?ire aproape de moarte, pe care mi-o doream deseori - din necunoa?tere - mai mult ca orice. O am acum, ?i nu mi-e agreabil?, fiindc? nimic, acum, nu poate s?-mi fie pl?cut sau nepl?cut, fiindc? nu poate s?-mi fie nimic.»

Victor Morosoff says

Spre deosebire de Holban, care se mulțumea, în "Ioana", parafrazându-l pe Le Clézio, să "mobileze tărâcere", adoptând o atitudine evazivă, mai curând picturală, ușor poetică, în privința subiectului abordat, universul Călei Serghi mustește de tumultul alert al unei lumi fascinante. Fie că vorbim despre serate ale miciei burghezii, petreceri, plimbări sub clar de Lună la Balcic ori București, romanul descrie - și fără să fie, evident, în vreun fel balzacian; cred că acesta este farmecul cărții de față, faptul că nu se înscrie în mod clar într-un anume canon pe care să îl respecte cu sfințenie - "toată drama și poezia societății contemporane". Intriga romanului, deși în principal (și doar aparent) deloc inovatoare, beneficiază de sprijinul unui stil admirabil, aproape ireproșabil; fiecare scenă este prezentată în mod minuțios, plasată într-un context spațial specific, bine conturat, dialogul este viu, firesc (în plus, arareori am asistat la o dezgolare față de psihicului feminin realizată într-o manieră atât de elegantă), totul pare aieva, încărcat de intensitate și căldură. Pentru mine - spune-se orice, *je ne m'en soucie pas* -, "Pânza de pianjen" a fost una din principalele bucurii ale acestui sezon de lectură de până acum. 4,8/5

Paula Robu says

"Ce n'est pas drôle de mourir et d'aimer tant de choses-
La nuit bleue et les matins roses, le verger plein de glaïeuls roses,
L'amour prompt,
Les fruits lents à mûrir,
Ni que tournent en fumée
Maintes choses jadis aimées?"

* Are vreun haz să mori când iubești atâtea-/ Noaptea albastră și diminețile trandafirii, grădina plină de stânjenei roz,/ Dragostea iscată dintr-odată,/ Fructele care se coc încet,/ și ca fumul să se risipească/ Atâtea lucruri iubite altădată?*

Inna Gladii says

Dacă ar fi să-i ofer acestei cărți o apreciere scurtă și raspicată, nu mi-ar trebui, căci am trait intens odată ce lecturam cartea respectivă. Jurnalul Dianei posedă niste gânduri sincere, niste expresii delicate și uneori cititorului i se oferă prilejul să intuiască ce se va întâmpla în continuare. Frumoasă carte!

Elena Druță says

Pânza de pianjen este o carte despre care e greu să spui ceva. Am citi-o în mai multe reprize - câte 2-3 capitole odată, ca apoi să las volumul prin casă timp de mai multe zile, deoarece îmi era imposibil să continui. Nu pentru că ar fi o lectură plictisitoare, ci pentru că simțeam cum evenimentele din carte se transformă în sentimente greu de ținut în frâu; de parcă mă arunca cineva într-un val pe care nu-l puteam

evita ?i eram nevoit? s? m? las întoars? de acesta, f?r? a ?ti unde este suprafa?a ?i unde este adâncimea, f?r?
a ?ti dac? voi putea ie?i vreodat? de sub ap?.

† beatrix says

Da, stiu, inca citesc cartea dar nu ma pot abtine.

Facand parte din literatura romana pot spune ca e printre putinele povesti care ma atrage atat de mult.

Povestea Dianeî ma fascineaza din pagina in pagina, de la iubirea ei pana la felul cum a trait. Nu e cea mai buna carte pe care am citit-o dar cu siguranta merita citita.

Daniela Grigora? says

M-am regasit in panza de paianjan a Dianeî, in suferintele, in lacrimile ei in gandurile ei, in iubirile ei pierdute, in lupta ei constanta cu ea insasi si cu lumea. O carte care m-a facut sa-mi fie dor de mare, de rasarit, de apa mereu verde sau albastra si de nisipul arzator. Nostalgic roman

Bogdan says

I really enjoyed this interesting novel from Cella Serghi. It is the first book I read from this Romanian writer and I believe she got talent. Unfortunately this was the first novel she could publish before communism era. After 1947 she had to change her style and adapt to the new regime. I am sure that if Romania would have stayed a free country she would produce more masterpieces in this genre.

I liked most from this novel the fact that I could peak into Romania between the two world wars, see how the society was structured at that time. Also the book shows a glimpse into Balcic, a sea-side resort now in Bulgaria.
